

[Aksel Møller.]

fremtid, men jeg forstår nu, at andre kan have en anden mening om, hvad der er den rigtigste fremgangsmåde. Måske ville en offentliggørelse heller ikke stå i passende forhold til den nedskæringspolitik, der er gennemført.

Den højtærede stats- og udenrigsminister trøster sig for sit vedkommende med, at når man bare holder proportionssansen i orden, er der ingen anledning til bekymring på grund af denne nedskæring. Jeg har tilladt mig at betegne dette argument som overfladisk, især når vi har forsvarsministerens ord for, at den ikke kan undgå at berøre forswarets virkningsfuldhed. Er sandheden ikke ganske enkel? Hvad her sker, er socialdemokratiets forsøg på at vinde de radikales venskab. Scenen er et auktionslokale, hvor hammerslag gives til den, som tilbyder den største forringelse af forsvaret. Det er en trøst, at ingen finder det muligt eller passende at byde statsministeren over.

Den høje regering har søgt at dække sin taktiske manøvre bag et tilsyneladende sagligt argument. Den taler om, at denne besparelse på forsvarsbudgettet er nødvendig af statsfinansielle grunde. Se, det skal forstås sådan, at det er nødvendigt i stedet for et budgetteret statsoverskud på 340 mill. kr. at møde med et på 400 mill. kr. Hvorfor er det sidste tal mere helligt end det første i et budget på hele 5 milliarder? Min proportionssans tillader mig ikke at se noget afgørende deri.

I øvrigt har det konservative folkeparti i denne folketingsssamling peget på en række udgifter, som staten kunne blive sparet for, og som i beløb i alt fald udgør mere end de 60 mill. kr., hvormed socialdemokratiet har forringet Danmarks forsvaret. Der er jo her i landet en sådan tilbødelse af dogmet om fortræffeligheden af overskud på statsregnskabet, at man let kommer i tanker om den gamle skikkelige minister i „Kejserens nye Klæder“, som ikke kunne se tøjet, men som holdt det for sig selv, fordi han var bange for ikke at du til sit embede.

Mon der ikke også her sidder nogle, som bilder sig ind, at de kan se visdommen i, at der år efter år pålægges befolkningen større skattebyrder end nødvendigt til statshusholdningens førelse? Der var engang,

da man kunne tro på denne politik, men min tillid til den er for længst forbi, og jeg ser nu kun en fare, som vi så snart som muligt må se at få overstået.

Engang havde disse regnskabsoverskud virkelig en mening. Det var dengang, da den forrige, udmærkede finansminister ledede Danmarks økonomiske politik. Da begrænsede de virkelig købekraften, da bragte de virkelig en bedre ligevægt mellem forbrug og produktion, og det er den eneste begrundelse for disse overskud på statsregnskabet, som jeg kan godkende. Efter det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens tid som finansminister er de blevet en vane, og under vanens magt er der sket en motivforskydning. Det er ikke længere det at holde forbruget i ave, overskuddene tager sigte på, så meget som det er at gøre det muligt for staten at finansiere udlån snart til det ene formål og snart til det andet. Deri ser jeg faren bag disse overskud. Vejen til socialisering er brolagt med stigende skatter.

I det finansår, vi befinder os i — og i de tre år, der er gået forud for det, og for øvrigt i en lang række år før dem igen — har statsregnskaberne vist betydelige overskud. Vil man illustrere det, kan man sætte dem i forhold til den direkte skat til staten, som skatteyderne må bære. I dette forhold udgjorde overskuddet lige ved 20 pct. i 1954-55, ca. 35 pct. i 1955-56, 22-23 pct. i 1956-57 og det samme for 1957-58. Så meget mindre kunne byrderne på befolkningen have været, om vi havde formået at holde valutaforholdene i orden og udryddet den socialdemokratiske opfattelse, at den nødvendige opsparing i samfundet bør fremkomme som overskud på statsregnskabet fremfor hos den enkelte borger.

Her går en af de mest afgørende skillelinjer i dansk politik. Efter at klassekampen er hørt op at være det brændende problem, er det blevet forholdet mellem den enkelte og samfundet, som interessen samler sig om. Demokratiet blev til for at sikre den enkelte borger en menneskeret i forhold til staten, men med sit mægtige administrationsapparat og sit utal af organisationer har samfundet igen gjort mennesket til den lille. Det er på ny nødvendigt, at mennesket styrkes i forhold til staten, men hvordan